

RONY TO VZDÁVÁ

Já mu tu Sychravou zahraji, ale musí shodit kalhoty
i spodky a řehtat se a plácát do stehů, jak jinak
chcete zatlouci sebevraždu, každou noc ten chudák
ztrácí chomáč ochlupení, smrt si ho hřebelcuje jako
plnokrevníka,

*ne, Rony, až povolím uzdu a vypustím drony, za nimi
tryskem se otočíš –*

Já mu tu Sychravou zahraji, ale ty běž a zezadu jej
nahého obejmi kolem krku, jen přitlač, dech by měl
zavonět liliemi, jak jinak chcete zadusit sebevraždu
než deskou lásky z kalené ocele zahřáté na teplotu
lidského těla,

*ne, Rony, seknou tě dvě tři špony Boha a ty jimi
proskočíš –*

Já mu tu Sychravou zahraji, když jeho pochybnosti
o sobě samém konkurují tvrdosti římského betonu,
jak jinak chcete čelit sebevraždě než ho ještě víc
rozsekat, naštěstí jeho bývalá má klíče
a v kontaktech mé číslo,

*ne, Rony, my nepotřebujeme telefony, když tě volám
k sobě blíž –*

Já mu tu Sychravou zahraji a klidně na hřeben
zastrčený v zadní kapse podzimu, odvezu ho na
první strniště za Prahou, jak jinak chcete
předběhnout sebevraždu než vraždou, výrobou
šedivé přespolní kauzy na koberci posetém
ovesnými hřeby,

ano, Rony, ser na demony, Věra tě obleče a pak ti
pomůžeme do auta, já mu tu Sychravou zahraji, už
si, brácho, někdy viděl, aby měl řidič při jízdě nohu
za uchem?

Jak jinak chcete zesměšnit sebevraždu, sám vítr tlačí
nás, to on zrušil střechu, odepnul bezpečnostní pás,

ano, Rony, sevřu ti teď ruku, ať nedojdeš úhony,
a ty se pomalu postavíš –

a já mu tu Sychravou zahraji a veškerá hmota
rodného města prostoupí jeho lebkou jak nůž
máslem, jak jinak chcete umlčet sebevraždu, kdesi
vzadu do tečky hroutí se třicet dva let šlechtěné
souvětí s rysem tasemnice,

ano, Rony, znovu stáváš se bezúhonným, jen trochu
páchneš a už nebydlíš,

a já mu tu Sychravou zahraji, má dvě nohy, bude
tedy na dvě doby, má ještě devadesát miliard
neuronů v mozku, ale stejně to bude na dvě doby,

a na rovinu přiznávám, že předchozím výrokem
ruším geometrii dramatu, neboť zde musím
přepočítat její posvátnost: je tu hlava, která táhne
tělo po té vymlácené zemi, a je tu srdce, jež cítí
polku zapřaženou v pluhu tak, že krok – sun – krok
vyorává listopad plný dnů.

Ano, Rony, vím, že v mlze povýšené na záclony visí
oběšená bílá kočka.

Stejně jako vím o řádku zamluveném sebevraždou,
která se nedočká.